

сенъ подборъ и наредба въ стиховетъ, що създаватъ онова непостижимо музикално въздействие — илюзията на сжщински слухови възприятия при бѣсния размахъ на стихията — оглушителния трѣсъкъ на грѣмотевицитъ, треперането на земята:

... Ей свода мжтенъ
продранъ запалва се и блѣсъкъ —
и още пакъ, — о Боже!.. Трѣсъкъ
оглася планини, полета —
земя трепери... Градъ! — парчета —
яйце и орѣхъ... Спри, недей...
Трудъ кървавъ, Боже, пожалѣй!

Остритъ, оглушителни звукове отъ трѣсъка на грѣмоветъ и ударитъ на града, треперането на земята е представено чрезъ подобрани думи, съ много *р*: само въ последнитъ три стиха *р* се срѣща 8 пѣти. Особена сила и музикална изразителностъ създаватъ редътъ и подборътъ на думитъ въ третия и четвъртия отъ цитуванитъ стихове: първиятъ свършва съ двусричната „хореична“ дума трѣсъкъ, следъ което, като следъ кжса пауза, идатъ три трисрични думи — оглася, плаини, полета. Този словоредъ живо представя моменталния ударъ на грѣмотевицата, който се отѣква и разнася... Заклучителната строфа е сжщо тъй величествена. И тукъ — наредъ съ зрителната картина — слънцето тжжовно гледа върволицата отъ стари и млади, въ първитъ два стиха има звукова картина: сякашъ чуваме постепенното заглѣхване на грѣма. Това е постигнато съ словния подборъ и особения ритъмъ въ стиховетъ: „Но свърши. Тихо грѣмъ последенъ | заглѣхва негде надалече“. Последнитъ образуватъ две ритмични единици — първата само